

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/174/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119348101
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Mészárosová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:6119348101.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Mészárosovej a členom senátu JUDr. Márie Hajdínovej a JUDr. Silvie Walterovej v právnej veci žalobcu: A. B. C. A. D. E. F. G. , narodený dňa X.X.XXXX, bytom H., I. J. K. XX/XX, zastúpený JUDr. Pavlom Gráčíkom, advokátom, Nitra, Farská č. 40, proti žalovanému: SPP – distribúcia, a.s., IČO: 35 910 739, Bratislava, Mlynské nivy č. 44/b, zastúpený Advocatur Gémeš, Filipová & Partner AG, Vaduz 9490, Städtle č. 17, Lichtenštajnské kniežactvo, Reg. č: FL-0002.539.075-9, konajúca prostredníctvom organizačnej zložky BOOM & SMART Slovakia, Banská Bystrica, Dolná č. 370/6A, IČO: 53 096 428, za ktorú koná JUDr. Veronika Barková, vedúca organizačnej zložky, o zaplatenie 41.816,70 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Mestského súdu IV. (vo veci Okresného súdu Bratislava II) zo dňa 19. júna 2020, č. k. 29 C 66/2019-300, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Mestského súdu Bratislava IV. (vo veci Okresného súdu Bratislava II.) zo dňa 19. júna 2020, č. k. 29 C 66/2019-300, **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovanému **p r i z n á v a** voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Rozsudkom zo dňa 19.6.2020, č. k. 29 C 66/2019-300, Okresný súd Bratislava II žalobu žalobcu zamietol (výrok I.), žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok II.). Rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 22 ods. 1, 2, 5 zákona č. 67/1960 Zb. o výrobe, rozvoде a využití vyhrievacích plynov (Plynárenský zákon), (ďalej „zákon č. 67/1960 Zb. alebo aj Plynárenský zákon“), § 22 ods. 2 zákona č. 79/1957 Zb. o výrobe, rozvoде a spotrebe elektriny (elektrizačný zákon), (ďalej „zákon č. 79/1957 Zb. alebo aj Elektrizačný zákon“). Pokiaľ ide o vecné odôvodnenie uviedol, že žalobca sa vo veci samej domáhal zaplatenia sumy 41.816,70 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy od 20.7.2019 do zaplatenia a náhrady trovy konania. Skutkovým základom žaloby je užívanie nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcu vedenej na liste vlastníctva č. XXXX pre okres H., L. H., katastrálne územie M., ako parcela č. XXXX/XX - zastavané plochy a nádvoría o výmere 296 m², parcela č. XXXX/XX - orná pôda o výmere 645 m², parcela č. XXXX/XX - orná pôda o výmere 17.815 m², parcela č. XXXX/XX - orná pôda o 2.656 m², parcela č. XXXX/XX - orná pôda o výmere 1.466 m², parcela č. XXXX/XX - orná pôda o výmere 2.134 m², žalovaným. Na týchto pozemkoch je umiestnené zariadenie slúžiace na protikoróziu ochranu (PKO + prívodný kábel), ktoré má v zmysle zákona prislúchajúce ochranné pásmo, v dôsledku ktorého umiestnenia je obmedzený na užívaní svojich pozemkov. Pozemky sú stavebnými pozemkami, na ktorých ale nie je možné realizovať stavby, čoho dôsledkom je obmedzený na vlastníckych oprávneniach. V tejto súvislosti si uplatnil náhradu za nútené obmedzenie vlastníckeho práva žalovaným za obdobie od 1.8.2017 do 5.1.2019, vychádzajúc z ceny obvyklého nájmu – renty, ako ustálenie primeranej náhrady, vychádzajúc z ustanovenia článku 20 ods.

4 Ústavy Slovenskej republiky a nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL 42/2015 zo dňa 12.10.2016.

1.2. Na základe podanej žaloby a dôkazov k nej pripojených bol vydaný Okresným súdom Banská Bystrica dňa 19.8.2019 platobný rozkaz, proti ktorému žalovaným podaný odpor, nesúhlasil s nárokom žalobcu uplatneným v žalobe. Namietal tak spornosť právneho základu ako aj jeho výšku. Vo vzťahu k parcele č. XXXX/XX namietal, že žalobca nie je jej vlastníkom, nakoľko vlastníkom má byť spoločnosť MH Invest, s.r.o., ktorá predmetnú nehnuteľnosť nadobudla Rozhodnutím o vyvlastnení č. OU-NR-OVBP2-2018/007106-74. Uviedol, že zariadenie protikoróznej ochrany bolo na pozemky umiestnené v prvej polovici roku 1998. Právnym predpisom účinným v čase vybudovania zariadenia protikoróznej ochrany bol zákon č. 67/1960 Zb., a v tejto súvislosti poukázal na § 22 ods. 5, odkazujúci na ustanovenie § 22 ods. 2 zákona č. 79/1957 Zb. S poukazom na citované právne normy žalovaný mohol zriadiť a umiestniť plynárenské zariadenie na predmetných pozemkoch, v dôsledku čoho došlo k vzniku vecného bremena k predmetným pozemkom. Elektrizáčný zákon priznával primeranú jednorazovú náhradu, ktorá sa musela uplatniť u príslušného orgánu v lehote troch mesiacov odo dňa uvedenia diela do trvalej prevádzky (užívania), pričom túto náhradu si mohol uplatniť vlastník pozemku, ktorý ho v čase vzniku vecného bremena vlastnil. Žalobca nadobudol pozemky v rokoch 2002 až 2005, teda s už existujúcim vecným bremenom, mohol si preveriť stav nehnuteľností a jej obmedzenia v ich užívaní ešte pred tým, ako tieto nadobudol do svojho vlastníctva, preto nie je možné, aby sa ako ďalší nadobúdateľ nehnuteľností mohol úspešne domáhať finančnej náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva. Pokiaľ žalobca poukazoval na tzv. trvajúce obmedzenie vlastníckeho práva a v nadväznosti na to na právo na opakovanú náhradu škody, tieto nemajú oporu v žiadnom zákone a ani v Ústave Slovenskej republiky. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj Najvyššieho súdu Českej republiky. Vo vzťahu k finančnej náhrade vychádzajúcej zo znaleckého posudku č. 102/2019 namietal, že tento vychádzal z ceny obvyklého nájmu, hoci medzi žalobcom a žalovaným neexistuje žiadny nájomný vzťah. Má za to, že znalecký posudok by mal zohľadniť aj mieru obmedzenia vlastníka nehnuteľnosti v dôsledku výkonu oprávnení držiteľa povolenia. Ďalej namietal, že žalobca nepreukázal, do akej miery a akým spôsobom je v užívaní nehnuteľnosti reálne obmedzovaný, nakoľko predmetné pozemky sú podľa príslušných listov vlastníctva ornou pôdou a zariadenie PKO žiadnym spôsobom neobmedzuje žalobcu v ich užívaní. Vo vzťahu k nálezu ústavného súdu, na ktorý poukazoval žalobca uviedol, že keďže ústavný súd nerozhodol o nesúlade inštitútu „primeranej jednorazovej náhrady“, ktorú priznáva za stanovených podmienok Elektrizáčný zákon, platí prezumpcia jeho ústavnosti, teda súladu s Ústavou Slovenskej republiky a tým aj s jej článkom 20 ods. 4 a zároveň aj s Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“). Argumentáciu žalobcu založenú práve na tomto nálezú ústavného súdu tak vzhľadom na predmet tohto konania považuje za irelevantnú. Poukázal na obdobnú žalobu, ktorú voči nemu podal žalobca, pričom malo ísť o skutkovo a právne totožnú vec. Okresný súd Bratislava II rozsudkom č. k. 7 C 48/2017-239, zo dňa 30.1.2019, žalobu zamietol, o odvolaní rozhoduje krajský súd. Následne v priebehu konania žalovaný uvádzal, že na prejednávany prípad sa aplikuje právna úprava účinná v čase vzniku vecného bremena, a teda zákon č. 67/1960 Zb. v spojení s príslušnými ustanoveniami zákona č. 79/1957 Zb. Uvedené má vyplývať aj z § 96 ods. 4 zákona č. 251/2012 o energetike. Pokiaľ ide o otázku aplikácie § 6 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „Listina“), ktorý predpokladá stratu účinnosti ustanovení právnych predpisov, ktoré odporujú Listine k 31.12.1991, tvrdil, že je potrebné najprv ustáliť, či aplikované právne normy, ktoré počítajú s jednorazovou primeranou náhradou, sú v rozpore s Listinou, a to konkrétne s čl. 11 ods. 4, má však za to, že § 22 ods. 2 zákona č. 79/1957 Zb. je súladný s čl. 11 ods. 4 Listiny, čo znamená, že § 22 ods. 2 citovaného zákona nestratil účinnosť dňom 31.12.1991. Nestotožnil sa s rozsahom obmedzenia vlastníckeho práva žalobcu a tvrdil, že aj v ochrannom pásme je možné vykonávať určité aktivity, za určitých okolností zriaďovať stavby, a preto je vždy potrebné skúmať konkrétnu mieru obmedzenia. Nároky žalobcu považuje za prekludované, neuplatnené v zákonom stanovenej lehote.

1.3. Súd prvej inštancie v odôvodnení ďalej uviedol, že po vykonanom dokazovaní a oboznámení sa s obsahom listinných dôkazov založených v spise a s prihliadnutím na obsah celého spisu a všetky skutočnosti, ktoré v priebehu konania vyšli najavo zistil, že žalobca je vlastníkom nehnuteľností zapísaných na liste vlastníctva č. XXXX pre okres H., L. H., katastrálne územie M., ako parcela č. XXXX/XX - zastavané plochy a nádvorja o výmere 296 m², parcela č. XXXX/XX - orná pôda o výmere 645 m², parcela č. XXXX/XX - orná pôda o výmere 17.815 m², parcela č. XXXX/XX - orná pôda o 2.656 m², parcela č. XXXX/XX - orná pôda o výmere 1.466 m², parcela č. XXXX/XX - orná pôda o výmere 2.134 m², ktoré nadobudol v období rokov 1997 - 2005. Na predmetných pozemkoch sa nachádza zariadenie protikoróznej ochrany, ktoré tam umiestnil žalovaný v prvej polovici roku 1998, vo

februári. Žalovaný odvodzuje svoje právo na užívanie pozemkov žalobcu z titulu zákonného vecného bremena v súlade s ustanovením § 22 ods. 1 zákona č. 67/1960 Zb. Žalobca si uplatňuje náhradu za nútené obmedzenie vlastníckeho práva žalovaným za obdobie od 1.8.2017 do 5.1.2019. V tomto období bol ešte vlastníkom parcely č. XXXX/XX o výmere 296 m², rozhodnutie o vyvlastnení mu bolo doručené až dňa 6.1.2019. Súd prvej inštancie ustálil, že na špecifikovaných pozemkoch vo vlastníctve žalobcu žalovaný v prvej polovici roka 1998, vo februári, umiestnil zariadenie protikoróznej ochrany. Žalovaný odvodzuje svoje právo na užívanie pozemkov žalobcu z titulu zákonného vecného bremena v súlade s ustanovením § 22 ods. 1 zákona č. 67/1960 Zb. Oprávnenie plynárenského podniku, žalovaného, umiestňovať na cudzích pozemkoch plynárenské zariadenia a ochranné pásma týchto zariadení vyplývalo z príslušných ustanovení citovaného zákona. O náhrade škody za výkon opatrení podľa ustanovenia § 22 ods. 1 zákona č. 67/1960 Zb. platia obdobne predpisy o výrobe, rozvoде a spotrebe elektriny. Ustanovenie § 22 ods. 5 zákona č. 67/1960 Zb. potom odkazuje na elektrizáčný zákon, konkrétne § 22 ods. 2. Podľa tohto ustanovenia, ak je vlastník alebo užívateľ zriadením vedenia podstatne obmedzený v užívaní nehnuteľností, môže žiadať u príslušného orgánu, aby mu energetický podnik poskytol primeranú jednorazovú náhradu. Za nesporné považoval skutočnosť, že umiestnenie zariadenia protikoróznej ochrany žalovaného na pozemkoch žalobcu spôsobuje žalobcovi obmedzenia (bez ohľadu na ich rozsah), navyše k nim prislúcha aj ochranné pásmo (bez ohľadu na jeho rozsah). Okrem iného je z dôvodu samotného umiestnenia takéhoto zariadenia na pozemkoch žalobcu obmedzená možnosť výstavby na nich (bez ohľadu na rozsah takéhoto obmedzenia). Sporným zostal charakter samotných pozemkov, pričom na liste vlastníctva č. XXXX je ako druh pozemku pri predmetných parcelách uvedené, že ide o ornú pôdu. Žalobca argumentoval tým, že v zmysle územného plánu je na predmetných pozemkoch možná výstavba až do šiesteho nadzemného podlažia, žalovaný poukazoval na to, že ide o poľnohospodársku pôdu, na ktorej môže žalobca pestovať poľnohospodárske plodiny bez akýchkoľvek obmedzení. Od toho by sa potom odvíjala aj výška samotnej náhrady v prípade úspechu žalobcu v právnom základe sporu. Za nesporné považoval skutočnosť, že k umiestneniu zariadenia protikoróznej ochrany na pozemky, ktoré sú v súčasnosti vo vlastníctve žalobcu, došlo v prvej polovici roka 1998, kedy ale žalobca vlastníkom nebol, nadobudol ich až v období rokov 1997-2005, čo mal preukázané z listu vlastníctva č. XXXX. Skonštatoval, že žalobca nepreukázal, pričom ani netvrdil, že niektorú z predmetných nehnuteľností nadobudol na základe V 4041/97-49/98, resp. že by bol v čase umiestnenia a uvedenia zariadenia protikoróznej ochrany jej vlastníkom. Nepovažoval za právne relevantné, kto bol v tom čase vlastníkom predmetných nehnuteľností a či mu bola poskytnutá zo strany žalovaného alebo jeho právneho predchodcu primeraná náhrada. Dôvodil, že žalobca v čase, keď došlo k obmedzeniu užívania nehnuteľnosti, vlastníkom predmetných nehnuteľností nebol a v lehote 3 mesiacov odo dňa, keď sa dielo, zariadenie protikoróznej ochrany, uviedlo do prevádzky (užívania) nežiadal u orgánu, ktorý je podľa predpisov o povoľovaní stavieb kompetentný pre povolenie stavby energetického diela, aby mu energetický podnik poskytol primeranú jednorazovú náhradu. Mal za to, že nárok na poskytnutie primeranej jednorazovej náhrady za obmedzenie užívania vyššie uvedených nehnuteľností zapísaných na liste vlastníctva č. XXXX pre okres H., L. H., katastrálne územie M., ktoré v období, za ktoré si žalobca uplatňoval náhradu boli v jeho vlastníctve, titulom umiestnenia zariadenia protikoróznej ochrany žalovaným, zanikol a čo sa týka žalobcu, tento nárok ani nevznikol. Skonštatoval, že nárok na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva si mohol uplatniť len vlastník pozemku, ktorý túto nehnuteľnosť vlastnil v čase vzniku vecného bremena. Považoval za nemožné, aby žalobca, ako ďalší nadobúdateľ už existujúcim vecným bremenom zaťaženého pozemku, sa mohol úspešne domáhať finančnej náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva. V súvislosti s námietkami žalobcu ohľadom súladu právnych noriem, ustanovení § 22 ods. 2 zákona č. 79/1957 Zb., s Ústavou Slovenskej republiky a Listinou základných práv a slobôd, a to najmä s ohľadom na politické zriadenie, počas ktorého boli prijaté, poukázal na ustanovenie Čl. 152 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého ústavné zákony, zákony a ostatné všeobecne záväzné právne predpisy zostávajú v Slovenskej republike v platnosti, ak neodporujú tejto ústave. Meniť a zrušovať ich môžu príslušné orgány Slovenskej republiky. Elektrizáčný zákon, rovnako ako Plynárenský zákon, bol nahradený až prijatím zákona č. 70/1998 Z. z. o energetike a o zmene zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon č. 70/1998 Z. z.“). V období od nadobudnutia účinnosti zákona č. 460/1992 Zb. Ústavy Slovenskej republiky, od 1.10.1992, nebol zmenený ani zrušený príslušným orgánom Slovenskej republiky, bol teda platný a účinný až do 1.7.1998, kedy nadobudol účinnosť zákon č. 70/1998 Z. z. Skonštatoval, že úprava náhrad za obmedzenie užívania nehnuteľnosti zostala v zásade rovnaká ako v Elektrizáčnom zákone, pričom zmena nastala len v lehote na uplatnenie práva, ktorá bola šesť mesiacov odo dňa, keď sa o tom poškodený dozvedel, najneskôr však do jedného roka od vzniku škody alebo od

núteného obmedzenia užívania nehnuteľnosti, s rovnakým následkom, zánikom tohto práva a tiež, že v prípade núteného obmedzenia užívania nehnuteľnosti ide o primeranú jednorazovú náhradu. Súd prvej inštancie vysvetlil, že uvedené možno aplikovať aj v súvislosti s námietkou žalobcu na rozpor s § 6 Listiny základných práv a slobôd (v skutočnosti však žalobca mienil § 6 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza LISTINA ZÁKLADNÝCH PRÁV A SLOBÔD ako ústavný zákon Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky), podľa ktorého zákony a iné právne predpisy musia byť uvedené do súladu s Listinou základných práv a slobôd najneskôr do 31. decembra 1991. Týmto dátumom strácajú účinnosť ustanovenia, ktoré nie sú v súlade s Listinou základných práv a slobôd. Z uvedeného považoval za zrejmé, že zákonodarca žiadny rozpor s Listinou základných práv a slobôd nevidel, a preto Plynárenský zákon ako ani Elektrizovaný zákon, resp. jeho ustanovenia § 22, neuvádzal do súladu s Listinou základných práv a slobôd. Vysvetlil, že Plynárenský zákon a ani Elektrizovaný zákon dňa 31.12.1991 nestratili účinnosť, nahradil ich až zákon č. 70/1998 Z. z. o energetike s účinnosťou od 1.7.1998. K námietke žalobcu k samotnej danosti náhrady, ktorá v zmysle § 22 ods. 2 Elektrizovaného zákona daná nie je, keďže táto právna norma nepriznávala náhradu vlastníkom, ktorí boli obmedzení vo výkone vlastníckeho práva, a preto je v rozpore s ustanovením čl. 11 ods. 4 Listiny ozrejmil, že ustanovenie § 22 ods. 2 Elektrizovaného zákona umožňovalo energetickým podnikom poskytnúť náhradu za obmedzenie užívania nehnuteľností. Zákonodarca stanovil, že musí ísť o obmedzenie podstatné, pri miernejšom, užšom obmedzení v užívaní nehnuteľností energetické podniky neboli povinné poskytovať náhradu. Poskytnutie náhrady však vylúčené nebolo. Poukázal aj na citované ustanovenie § 22 ods. 2 Plynárenského zákona, ktorý ukladal plynárenským podnikom a nimi povereným osobám povinnosť čo najviac uchovávať nehnuteľnosti a práva vlastníkov, po skončení práce čo najrýchlejšie dotknuté pozemky rekultivovať, poškodené komunikácie uviesť po skončení prác do pôvodného stavu, čo zrejme spôsobilo posun v intenzite obmedzenia vlastníka nehnuteľnosti potrebnej na poskytnutie náhrady. Vo vzťahu k nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. PL ÚS 42/2015-105, zo dňa 12.10.2016, uviedol, že predmetom konania bol súlad konkrétnych ustanovení zákona o tepelnej energetike s ústavou. Považoval síce za pravdivé, že sa ústavný súd zaoberal aj otázkou primeranosti náhrad za nútené obmedzenie vlastníctva, avšak skôr z pohľadu výšky a spôsobu určenia takejto náhrady, nie však jej jednorazovosťou. O návrhu žalobcu na prerušenie konania do skončenia dovolacieho konania vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 7 C 48/2017 súd prvej inštancie nerozhodoval a pokračoval v konaní, dodal, že ide o samostatné konanie a samostatný uplatnený nárok, aj keď totožný, ako v tomto konaní, nerieši sa v ňom však otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu. V súvislosti s dopytom žalobcu, jeho právneho zástupcu, po práve na to, aby súd, ktorý vo veci rozhoduje, dal odpoveď na podstatné otázky argumentácie strany v konaní poukázal na ustanovenie § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Predmetné ustanovenie stanovuje, čo má obsahovať odôvodnenie rozsudku. Okrem iného, súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán. Dodal, že nie je však povinnosťou súdu jednostranne a nekriticky sa stotožniť s argumentmi jednej strany a tieto si osvojiť a podľa toho rozhodnúť. Z dôvodu, že mal za to, že neexistuje právny základ nároku žalobcu, že jeho právo zaniklo, a teda neexistuje, nevykonával ďalšie dokazovanie ohľadom rozsahu obmedzenia, výšky náhrady, či druhu a charakteru pozemkov vo vlastníctve žalobcu.

1.4. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal včas odvolanie žalobca dôvodiac ustanovením § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ C.s.p (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). V úvode odvolania odvolateľ poukázal na Plynárenský zákon, odkazujúci na Elektrizovaný zákon, odkazujúc na ustanovenie § 22 ods. 2. Uviedol, že tak ako podľa minulej, rovnako aj súčasnej právnej normy sa nepriznávala žiadna náhrada za vecné bremeno, jedine v prípadoch, kedy bol vlastník dotknutej nehnuteľnosti predmetným vecným bremenom podstatne obmedzený, na základe čoho je potrebné konštatovať, že starý Elektrizovaný zákon neupravoval možnosť náhrady za vecné bremená, ale za určitých okolností ustanovoval možnosť jednorazovej náhrady, pričom nárok po určitej dobe prekludoval. Je toho názoru, že súlad § 22 ods. 2 Elektrizovaného zákona s Listinou základných práv a slobôd ohľadom poskytovania náhrady za nútené obmedzenie vlastníckeho práva nie je daný a je nutná aplikácia § 6 ods. 1 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd ako ústavný zákon Federálneho zhromaždenia

Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky, ktoré ustanovenie sa nespája s aktom aplikácie práva, ktorým by orgán zákonodarnej, výkonnej alebo súdnej moci určil právny účinok. Má za to, že nie je a ani nikdy nebolo, tak ako to nesprávne uviedol súd prvej inštancie v bode 16. napadnutého rozhodnutia, potrebné osobitné konanie, v ktorom určený orgán štátu rozhodne, že konkrétny všeobecne záväzný právny predpis nemožno aplikovať, lebo nie je v súlade s Listinou, keďže Listina určuje priamy ústavný účinok, ktorý nastáva sám o sebe, pričom táto skutočnosť je priamo negovaná rozhodnutím v bode 16. napadnutého rozhodnutia, právne relevantné je iba plynutie času. Podľa názoru žalobcu ustanovenie § 22 ods. 2 Elektrizáčného zákona ex lege stratilo svoju účinnosť, čo podporil dôkazmi (N., J: Ústavná a zákonná ochrana vlastníctva pred nútenými obmedzeniami, Justičná revue, 68, 2016, č. 5, s. 525 - 549), pričom súd tieto tvrdenia žiadnym spôsobom nevyvrátil. Namietla bod. 17. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, pričom má za to, že súd prvej inštancie pravdepodobne ani nemal záujem sa zaoberať uvádzaným rozhodnutím ústavného súdu. Považoval za nutné zdôrazniť, že samotné odôvodnenie rozhodnutia absolútne absentuje jednak vo vzťahu ku kvalifikovanej argumentácii, čo sa týka doktrínálneho výkladu alebo k viacerým rozhodnutiam predloženým v tomto konaní. Režim jednorazového plnenia vznikol v zásadne rozdielnych právnych a politických podmienkach, pričom vysvetlil, že politický základ štátu a jeho orientáciu vyjadřila preambula k Ústave 9. mája, podľa ktorej československý ľud prehlasoval, že je pevne rozhodnutý vybudovať svoj oslobodený štát ako ľudovú demokraciu, ktorá zabezpečí pokojnú cestu k socializmu. V rozhodnom období platná a účinná Ústava Československej republiky, prijatá 9. mája 1948 (ústavný zákon č. 150/1948 Zb.), zaručovala ochranu súkromného vlastníctva v obmedzenej miere. Ústavnou podmienkou od účinnosti Ústavy 9. mája 1948, ktorá podľa § 170 nastala dňom vyhlásenia dňa 9. mája 1948 až do zrušenia tejto ústavy, nebolo poskytnutie primeranej náhrady vyvlastňovanému vlastníčkovi. V súlade s ústavou bolo poskytnutie akejkoľvek náhrady, ktorú zákon mohol celkom vylúčiť. V súlade s tým Energetický zákon priznal náhradu iba niektorým vlastníčkom - tým, ktorí zriadením vedenia boli podstatne obmedzení v užívaní nehnuteľnosti. Československá republika v tom čase nebola členským štátom Rady Európy ani zmluvnou stranou Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, či Protokolu č. 1 k tomuto dohovoru. Všetky tieto faktory mali za následok, že ustanovenie § 22 ods. 2 zákona č. 79/1957 Zb. bolo v súlade s ústavou (sám O. N. používa minulý čas vo vzťahu k súladnosti). Zdôraznil, že išlo o súlad s ústavným zákonom č. 150/1948 Zb., a nie s platnou a účinnou Ústavou Slovenskej republiky resp. s Listinou základných práv a slobôd. Súlad § 22 ods. 2 zákona č. 79/1957 Zb. s v súčasnosti platnou ústavou však patrí do minulosti, na základe čoho je teda možné konštatovať, že napadnuté rozhodnutie nemôže byť správne, keďže je toho názoru, že určitá váha by mala byť prikladaná slovám emeritného ústavného sudcu a ústavného právnikovi O. N.. Podľa Čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky toto ustanovenie v súčasnosti nemožno uplatňovať. Súkromné vlastníctvo, ktoré v prípade vyvlastnenia pre potrebu zriadenia rozvodov elektriny bolo od roku 1948 do roku 1960 pod čiastočnou ústavnou ochranou, sa po zániku socialistického výrobného spôsobu a po zániku socialistickej organizácie štátu a spoločnosti ocitlo pod zásadne zmenenou ústavnou ochranou. Listinou základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb; ďalej aj ako „Listina“) sa ustanovilo, že vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné len vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za náhradu. Tak ako bolo uvedené, ustanovenie § 6 ods. 1 zákona uvádzaného vyššie sa nespája s aktom aplikácie práva, ktorým by orgán zákonodarnej, výkonnej alebo súdnej moci určil právny účinok, ako sa nesprávne snaží zaviesť súd prvej inštancie. Nevytvoril sa teda priestor, ktorý by vyplňali všeobecne záväzný právne predpisy, ktoré by sa nemali aplikovať, lebo odporujú Listine, no môžu sa aplikovať, lebo nijaký orgán verejnej moci s právomocou o nich nerozhodol, že nie sú v súlade s Listinou. Z tohto dôvodu preto právna úprava ustanovená Listinou znemožňuje zámienuku pre aplikáciu protiústavných prameňov práva prijatých v socialistickej minulosti. Listina určuje priamy ústavný účinok, ktorý nastáva sám o sebe. Do 31.12.1991 mal zákonodarný zbor v prípade zákonov a orgány výkonnej moci v prípade podzákonných predpisov možnosť zmeniť tieto pramene práva tak, aby sa dostali do súladu s Listinou. Ak túto možnosť nevyužili, dotknuté všeobecne záväzný právne predpisy stratili účinnosť v rozsahu ustanovení, ktoré nie sú v súlade s Listinou - v opačnom prípade by to znamenalo, že by ústavný zákon dovolil popri vlastnej existencii aj účinnosť zákonov, ktoré nie sú v súlade s jej znením. Listina zostala v platnosti aj po vzniku Slovenskej republiky podľa Čl. 152 ods. 1 Ústavy. Elektrizáčny zákon z roku 1957 aj Plynárenský zákon z roku 1960 v dôsledku toho stratili účinnosť v rozsahu ustanovení, ktoré nie sú v súlade s Listinou a to dňa 31.12.1991. Právny režim nastavený týmito zákonmi, a to konkrétne v predmetných ustanoveniach, nemôže byť aplikovateľný do 30.6.1998, ako to tvrdí propagátor myšlienky (o aplikácii týchto zákonov na právny režim náhrad za zákonné vecné bremená), lebo tá odporuje Listine. Navyše, výklad zákonov, aj keď sa v zmysle nich zriaďujú vecné bremená, sa podľa Čl. 152 ods. 4 Ústavy musí vykladať tak, aby bol v

súlade s Ústavou. Ani táto východisková požiadavka materiálneho štátu nedáva ten priestor pre interpretáciu a aplikáciu relevantných zákonov, aký sa pre ne vytvára pomocou účelových výkladov arogantne prehliadajúcich Ústavu. Túto svoju argumentáciu smeruje k bodu 16. napadnutého rozhodnutia. Odôvodnenie tohto bodu považuje za scestné. Ustanovenie § 6 ods. 1 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd ako ústavný zákon Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky, podľa žalobcu jasne predpokladá situáciu, že zákonodarca neuvedie s Listinou nesúladne ustanovenie do súladu s ňou a vtedy sa naplňa hypotéza § 6 ods. 1 ústavného zákona č. 23/1991 Zb. (z obsahu citovaného odôvodnenia sa javí, že súd vôbec nechápe obsah § 6 ods. 1 ústavného zákona č. 23/1991 Zb.). Tvrdí, že ustanovenie § 22 ods. 2 zákona č. 79/1957 Zb. v rozsahu úpravy priznávajúcej náhradu iba tým vlastníkom nehnuteľností, ktorí zriadením vedenia boli podstatne obmedzení v užívaní nehnuteľností (a inak vo všeobecnosti náhradu za obmedzenie vlastníctva explicitne vylučovalo), stratilo účinnosť podľa § 6 ods. 1 ústavného zákona č. 23/1991 Zb. k 31.12.1991, lebo podľa čl. 11 ods. 4 Listiny právo na náhradu za vyvlastnenú nehnuteľnosť má každý vlastník, teda nielen ten, kto je na svojom vlastníctve podstatne obmedzený. Poukázal na dve protichodné tvrdenia obsiahnuté v bode 16. napadnutého rozhodnutia, a to, že energetické podniky neboli povinné poskytnúť náhradu a následne, že provízia tejto náhrady nebola vylúčená. Je toho názoru, že právo na náhradu existovalo a má ho aj každý vlastník núteno obmedzený vo vlastníckom práve - teda aj žalobca. Neznalosť zákona, ktorá spočíva v neznalosti právnych účinkov § 6 ods. 1 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., sa na strane štátnych orgánov prejavila zrušením zákona č. 79/1957 Zb. zákonom č. 70/1998 Z. z. o energetike. Aj po prijatí Listiny sa zachovalo vlastníkom právne postavenie, keď im patrila náhrada. Listina ju výslovne nespojila s podmienkou primeranosti, no táto podmienka mala relevanciu v spojení s medzinárodnými dohovormi o ľudských právach, ktorých sa československý štát stal zmluvnou stranou, pokiaľ nešlo o ustanovenie, voči ktorému československý štát neuplatnil výhradu. Ochrana vlastníctva a vlastníkov sa k takým výnimkám nezaradila. Ústava Slovenskej republiky od prijatia roku 1992 zaručuje základné právo vlastníť majetok v historicky najdôslednejšej podobe. Pod ústavnou ochranou sú všetci vlastníci, ktorým sa zaručuje ochrana aj pred núteným obmedzovaním vlastníctva a pred vyvlastňovaním. Po prvý raz sa ústavná ochrana zabezpečila podmienkou primeranej náhrady za zásah do vlastníctva, vykonaný proti vôli vlastníka. S Čl. 20 ods. 4 Ústavy zlučiteľná je aj taká primeraná náhrada za nútené obmedzenie vlastníctva, ktorá sa poskytuje vlastníkovi opakovane. Nesúhlasí s argumentáciou súdu v bode 15., nakoľko má za to, že táto nemôže mať ústavnú konformitu vo vzťahu k Čl. 20 ods. 4 Ústavy - je nesúladne s ratio legis a so systematickým výkladom článkov Ústavy. Takýto názor neberie ohľad na to, že akýkoľvek vlastník (nie len minulý) má právo si uplatňovať a vymáhať akékoľvek jeho práva a nároky vo vzťahu ku konaniu, ktoré sa týkajú ním nadobudnutých nehnuteľností - v opačnom prípade by sme sa dostali do stavu, kedy by vlastnícke právo nebolo ničím len holým formálnym vlastníctvom, vo vzťahu ku ktorému by nebolo možné užívať triádu vlastníckych oprávnení. Má za to, že nemožno udržiavať zo súčasného pohľadu už protiústavný stav len z toho dôvodu, že v minulosti toto bolo prijateľné. V kontexte vyššie uvedeného poukázal na komentár k Ústave Slovenskej republiky, podľa ktorého: „Miera intenzity zásahu do vlastníckych práv je rozdielna v prípade odňatia majetku vyvlastnením a pri nútenom obmedzení vlastníckych práv. Za predpokladu, že uskutočnený zásah do vlastníckych práv sa týka tej istej alebo porovnateľnej veci, „primeraná náhrada“ za vyvlastnenie môže byť vyššia ako „primeraná náhrada“ za nútené obmedzenie vlastníckych práv. Na rozdiel od „primeranej náhrady“, ktorá sa pri vyvlastnení poskytuje spravidla jednorazovo, pri nútenom obmedzení možno uvažovať o pravidelných platbách „primeranej náhrady“ počas trvania núteného obmedzenia. Z uvedeného má vyplývať, že s prihliadnutím na medzi stranami sporu zhodne ustálený čas umiestnenia zariadení vo vlastníctve žalovaného a z prevádzkovania - prvá polovica roku 1998 - je nutné vychádzať z toho, že z hľadiska právnej úpravy náhrady za vznik a trvanie vecného bremena vzťahujúceho sa na pozemky žalobcu v rámci umiestnenia zariadenia protikoróznej ochrany vo vlastníctve žalovaného, nejestvoval iný právny režim (v dôsledku nemožnosti aplikácie pôvodnej „starej“ právnej normy v podobe § 22 ods. 2 Elektrizáčného zákona pre stratu jej účinnosti v nadväznosti na § 6 ods. 1 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., pre nesúlad predmetnej právnej normy s Listinou s ohľadom na nepriznávanie náhrady za vecné bremeno pre každého vlastníka) ako je Ústava Slovenskej republiky (Čl. 20 ods. 4) v spojení so všeobecnou súkromno-právnou normou, teda Občianskym zákonníkom (§ 128 ods. 2). Z uvedeného má byť zrejmé, že súd prvej inštancie sa nemohol riadiť právnou normou § 22 ods. 2 Elektrizáčného zákona a z hľadiska posudzovania právneho základu, teda posudzovania otázky existencie nároku titulom primeranej náhrady za vecné bremeno, ktoré je predmetom tohto konania, ale mal vychádzať jedine z v súčasnosti (resp. v roku 1998) platnej Ústavy Slovenskej republiky, ktorá jednoznačne náhradu za vecné bremeno, teda náhradu za trvalé a časovo neohraničené obdobie

obmedzenia výkonu vlastníckeho práva, definuje ako náhradu primeranú. Čo sa v takýchto prípadoch považuje za primeranú náhradu je už v súčasnosti (možno v rozpore so staršou judikatúrou všeobecných súdov) dané s ohľadom na už viackrát súdom ako aj žalobcom poukazovaný nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 42/2015, zo dňa 12. októbra 2016, v ktorom ústavný súd jednoznačne ustálil ústavne konformný výklad pojmu primeranej náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva, teda v tomto kontexte aj za zákonné vecné bremeno, citujúc z právnych viet koncipovaných z predmetného nález. Na základe vyššie uvedeného má odvolateľ za to, že uplatnený nárok v tomto konaní je dôvodný, pričom jedinou ústavne konformnou podobou je náhrada vo forme opakovanej renty teda ako náhrady, ktorá sa zaručuje po celý čas trvania núteného obmedzenia vlastníctva. Ak by tomu tak nebolo, t. j. ak by sa priznala pravdivosť a relevantnosť záverov uvádzaných v napadnutom rozhodnutí, znamenalo by to, že dlhšie trvajúce obmedzenie vlastníckeho práva je v podmienkach Slovenskej republiky možné aj bez náhrady, čo je záver, ktorý nie je ľudskoprávne ani ústavnoprávne aprobovaný, naopak, je nesprávny z oboch perspektív, ktoré majú nadzákonný punc a zákonná normatívna právna úprava musí byť s nimi súladná. Ak by bola opakovaná náhrada právne neaprobovaná, vznikol by stav, kedy právny vzťah založený na základe uvádzaných zákonov by mohol existovať ďalších napríklad 100 rokov, pričom náhrada by bola jednorazová, poskytnutá ešte v minulom storočí bez zohľadnenia partikularít, ktoré sa môžu objaviť za 10-20-30 rokov. V takom prípade by pri situácii nemožnosti dispozície s takým pozemkom (v dôsledku existencie vecného bremena) malo vlastnícke právo negatívny vplyv, keďže len údržba uvádzaného pozemku by prevyšovala možnosť budúcej rentability. Je toho názoru, že argumentácia súdu prvej inštancie musí byť prelomená a to minimálne s vedomosťou toho, že ak by sa potvrdila, znamenalo by to to, že vlastnícke právo obmedzené v minulom storočí za určitú sumu „X“ môže byť takto obmedzené už stále. Napadnutý rozsudok považuje za arbitrárny a to z dôvodu nevysporiadania sa s najpodstatnejšími skutočnosťami, poukazujúc na Čl. 46 ods. 1 a Čl. 12 Ústavy Slovenskej republiky. Z tohto dôvodu má za to, že nie je možné vychádzať z konceptu jednorazovej - už prekludovanej náhrady, ktorý tu niekedy v minulosti bol a keď nebol využitý, resp. ani priznaný žiadny iný právny nárok. S ohľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a vyhovel žalobe v plnom rozsahu, alternatívne napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3.1. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril, pričom uviedol, že po preštudovaní odvolania žalobcu má za to, že predmetné odvolanie neobsahuje žiadne podstatné nové skutočnosti, kde žalobca len opakuje svoje doterajšie argumenty a úvahy, pričom k týmto argumentom sa už dostatočne venoval v doterajších vyjadreniach, na ktoré v tejto súvislosti odkázal, pridržiavajúc sa doterajších písomných aj ústnych podaní a vyjadrení.

3.2. Vo vzťahu k čl. II bodu 1. odvolania, kde žalobca poukazoval na Elektrizčný zákon, konkrétne na § 22 ods. 2 a kde zopakoval tvrdenia už raz uvedené v odpore proti platobnému rozkazu zo dňa 7.10.2019, považoval žalovaný za podstatné opätovne zdôrazniť niektoré argumenty. Uviedol, že zariadenie protikoróznej ochrany bolo na predmetných pozemkoch žalobcu umiestnené v prvej polovici roku 1998. Práve táto skutková okolnosť determinuje právny rámec aplikovaných noriem, podľa ktorých sa má posudzovať vznik zákonných vecných bremien, či obmedzenie vlastníckych práv k nehnuteľnostiam. Poukázal na Plynárenský zákon, ktorý bol účinným právnym predpisom v čase vybudovania zariadenia protikoróznej ochrany, pričom citoval znenie ustanovenia 22 ods. 1 predmetného zákona.

3.3. Pokiaľ ide o otázku vecných bremien uviedol, že Plynárenský zákon v § 22 ods. 5 odkazuje na osobitný predpis, ktorým je Elektrizčný zákon. S poukazom na § 22 ods. 2 a ods. 5 Elektrizčného zákona má za to, že umiestnenie plynárenských zariadení na predmetné pozemky, ktoré sú v súčasnosti vo vlastníctve žalobcu, bolo vykonané v súlade s vtedy účinnými právnymi predpismi. V súlade s označenými právnymi normami preto mohol žalovaný zriadiť a umiestniť plynárenské zariadenie na predmetných pozemkoch, v dôsledku čoho došlo k vzniku vecného bremena k predmetným pozemkom. Zdôraznil, že Elektrizčný zákon priznával primeranú jednorazovú odmenu, ktorá sa musela uplatniť u príslušného orgánu v lehote troch mesiacov odo dňa uvedenia diela do trvalej prevádzky (užívania). Nepovažuje za pravdivé tvrdenie žalobcu v odvolaní, že Elektrizčný zákon neupravoval možnosť náhrady za vecné bremená. S poukazom na skutočnosť, že zariadenie protikoróznej ochrany bolo uvedené do prevádzky v prvej polovici roku 1998, nároky žalobcu považuje za prekludované, pričom ich nie je možné súdom priznať, nakoľko neboli uplatnené v zákonom stanovenej lehote. Plnenie z prekludovaného nároku zakladá bezdôvodné obohatenie. V tejto súvislosti podotkol, že nárok na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva si mohol uplatniť ten vlastník pozemku, ktorý nehnuteľnosť v čase vzniku vecného bremena vlastnil, a to v lehote stanovenej zákonom. Mal za to, že nakoľko žalobca nadobudol pozemok už s vecným bremenom a je tzv. ďalším

vlastníkom vecným bremenom zaťaženej nehnuteľnosti, nie je možné, aby sa ako ďalší nadobúdateľ už zaťaženého pozemku domáhal a mohol domáhať finančnej náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva. Nárok na náhradu za obmedzenie vlastníckych práv neprechádza na právnych nástupcov a to bez ohľadu na skutočnosť, či si právny predchodca žalobcu uplatnil tento nárok, resp. či mu takáto náhrada bola alebo nebola vyplatená. Žalobca ako súčasný vlastníak pozemku nemá právo na akúkoľvek ďalšiu náhradu za pretrvávajúce obmedzenie jeho vlastníckych práv, a teda neexistuje právny základ nároku žalobcu, pričom tento nárok je zároveň už prekludovaný.

3.4. V súvislosti s argumentáciou žalobcu o ex lege strate účinnosti právnej normy považoval za dôležité zdôrazniť, že na prejednávany prípad sa aplikuje právna úprava účinná v čase vzniku vecného bremena, a teda Plynárenský zákon v spojení s príslušnými ustanoveniami Elektrizáčného zákona. Uvedené má vyplývať jednak z § 96 ods. 4 zákona č. 251/2012 o energetike ako aj z tej skutočnosti, že pokiaľ je občiansko-právny alebo obchodno-právny vzťah vrátane nárokov z neho vyplývajúcich upravený zákonom, princíp právnej istoty vyžaduje, aby tento zákon spĺňal základné požiadavky zákona, ktoré navzájom súvisia (prístupnosť, predvídateľnosť, platnosť a účinnosť). S poukazom na uvedené uzavrel, že právny vzťah/nárok z neho vyplývajúci (vrátane náhrady za obmedzenie vlastníckych práv) sa teda spravuje zákonom, ktorý je v čase jeho vzniku v zásade prístupný, predvídateľný, platný a účinný.

3.5. Vo vzťahu k Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky PL. ÚS 42/2015 zo dňa 12.10.2016, na ktorý poukazoval žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie, ako aj odvolacím súdom uviedol, že vydaniu predmetného nálezu predchádzalo konanie podľa Čl. 125 ods. 1 písm. a/ Ústavy Slovenskej republiky o súlade (okrem iného) ustanovenia § 10 ods. 5 v spojení s § 10 ods. 9, 10 a 12 zákona č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike v znení neskorších predpisov s Čl. 20 ods. 1 až 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej ako „Nález ÚS SR“). Nálezom ÚS SR ústavný súd rozhodol tak, že: „Ustanovenia § 10 ods. 5 druhá, tretia a štvrtá veta, § 10 ods. 9, § 10 ods. 10 prvá a tretia veta a § 10 ods. 12 prvá, druhá a štvrtá veta zákona č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike v znení neskorších predpisov v rozsahu, v akom sa v týchto ustanoveniach používa slovo „jednorazová“ v slovnom spojení „primeraná jednorazová náhrada“, nie sú v súlade s Čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a s Čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

V zmysle Čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sú sudcovia pri rozhodovaní viazaní Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa Čl. 7 ods. 2 a ods. 5 a zákonom. Sú teda viazaní aj Čl. 152 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého o neplatnosti právnych predpisov rozhoduje Ústavný súd Slovenskej republiky na návrh osôb uvedených v Čl. 130 Ústavy Slovenskej republiky. Z Čl. 152 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva prezumpcia ústavnosti, t. j. domnienka o ústavnosti všeobecne záväzného právneho predpisu (uznesenie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 47/95, zo dňa 23. augusta 1995). Táto domnienka je vyvrátiteľná a platí dovtedy, kým ju Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí nevyvráti (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 8/94 zo dňa 6. októbra 1994). Rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky o nesúlade všeobecne záväzného právneho predpisu alebo jeho časti s Ústavou Slovenskej republiky alebo iným prameňom práva, ktorý bol predmetom konania, sa spája s právnym účinkom určeným v Ústave Slovenskej republiky. Ústavným súdom Slovenskej republiky označené ustanovenie, prípadne celý všeobecne záväzný právny predpis, stráca účinnosť. Okamih straty účinnosti nastáva v spojení s Čl. 125 ods. 6 vyhlásením rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky v Zbierke zákonov Slovenskej republiky.

3.6. Žalovaný opäť poukázal na už citované znenie § 22 ods. 2 Elektrizáčného zákona, ktoré bolo účinné do 30.6.1998, pričom dňa 1.7.1998 nadobudol účinnosť „nový“ elektrizáčný zákon, a to zákon č. 70/1998 o energetike a o zmene zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov. Uviedol, že § 22 ods. 2 Elektrizáčného zákona nebol podrobený ústavnému prieskumu, ústavný súd nerozhodoval o súlade § 22 ods. 2 Elektrizáčného zákona s Čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky podľa Čl. 125 ods. 1 písm. a/ Ústavy Slovenskej republiky. Keďže Ústavný súd Slovenskej republiky nerozhodoval o nesúlade inštitútu „primeranej jednorazovej náhrady“, ktorú priznáva za stanovených podmienok Elektrizáčný zákon, platí prezumpcia jeho ústavnosti, teda súladu s Ústavou Slovenskej republiky a tým aj s jej článkom 20 ods. 4 a zároveň aj s Dohovorom. Rešpektujúci prezumpciu ústavnosti je súd prvej inštancie právnou úpravou náhrady za obmedzenie vlastníckych práv obsiahnutou v Elektrizáčnom zákone viazaný a nemôže ju neakceptovať. Čo sa týka súladu zákona s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo s medzinárodnou zmluvou, ktorá má prednosť pred zákonom v tejto súvislosti uviedol, že toto je oprávnený posúdiť len Ústavný súd Slovenskej republiky, pričom všeobecný súd toto oprávnenie nemá. Pokiaľ ide o otázku aplikácie § 6 ods. 1 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd, ako ústavný zákon Federálneho zhromaždenia

Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky, ktorý predpokladá stratu účinnosti ustanovení právnych predpisov, ktoré odporujú Listine základných práv a slobôd (ďalej ako „Listina“) k 31.12.1991, dôvodil, že je potrebné najprv ustáliť, či aplikované právne normy, ktoré počítajú s jednorazovou primeranou náhradou, sú v rozpore s Listinou, a to konkrétne s Čl. 11 ods. 4, ktorý stanovuje: „Vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné len vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za náhradu.“ V tomto smere opätovne poukázal na žalobcom opakovane poukazovaný Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, v ktorom sa uvádza: „Listina zaručuje ochranu vlastníctva materiálnou podmienkou náhrady za zásah do vlastníckych práv, no listina nevyžaduje, aby náhrada bola primeraná.“ Ústavný súd konštatuje, že „podmienkou primeranej náhrady ústava zaručuje vyššiu ochranu vlastníctva, aká sa priznáva dohovorom aj listinou.“ Ústavný súd na inom mieste rozvádza otázku náhrady za zásah do vlastníctva podľa Čl. 11 ods. 4 Listiny v interpretácii Ústavného súdu Českej republiky, pričom poukazuje na Nález Ústavného súdu Českej republiky, sp. zn.: IV. ÚS 646/06, a cituje: „Podľa názoru Ústavného súdu nemožno pri použití gramatického, systematického a teleologického výkladu dôjsť k záveru, že za náhradu v zmysle Čl. 11 ods. 4 listiny možno pokladať iba pravidelné opakujúce sa plnenie poskytované počas obmedzenia vlastníckeho práva. Samozrejme, bolo by možné uvažovať o zakotvení nároku na takéto opakujúce sa plnenie v jednoduchom práve, to však závisí od dispozície zákonodarcu. Povedané inými slovami, obsah pojmu náhrada podľa Čl. 11 ods. 4 listiny v sebe zahŕňa pojem jednorazového i opakovaného plnenia, nemožno z neho však vyvodiť ústavne zaručené právo na poskytnutie práve opakovaného plnenia za obmedzenie vlastníckeho práva legálne vecným bremenom.“ V nadväznosti na uvedené, vychádzajúc z tej skutočnosti, že Listina spája obmedzenie vlastníckeho práva s náhradou (bez bližšej špecifikácie) a Elektrizáčny zákon spája obmedzenie vlastníckeho práva s primeranou jednorazovou náhradou, má za to, že § 22 ods. 2 Elektrizáčného zákona je súladný s Čl. 11 ods. 4 Listiny, čo ale znamená, že § 22 ods. 2 Elektrizáčného zákona nestratilo účinnosť dňom 31.12.1991.

3.7. Žalovaný má za to, že tento jeho právny názor je možné oprieť aj o rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky (vymenované v odpore k vydanému platobnému rozkazu zo dňa 28.8.2019), nakoľko tieto súdy aj po dni 31.12.1991 opakovane aplikovali v prejednávaných prípadoch § 22 ods. 2 Elektrizáčného zákona. Opätovne zdôraznil, že pokiaľ žalobca rozvíja argumentáciu o tzv. trvajúcim obmedzení vlastníckeho práva a v nadväznosti na to, na právo na opakovanú náhradu škody, tieto nároky nemajú oporu v zákonnej úprave Slovenskej republiky ani v Ústave Slovenskej republiky. Uvedol, že podstata námietok žalobcu spočíva v tom, že celé ustanovenie § 22 ods. 2 Elektrizáčného zákona malo stratiť účinnosť dňom 31.12.1991, v súlade s § 6 ods. 1 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd ako ústavný zákon Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky, podľa ktorého zákony a iné právne predpisy musia byť uvedené do súladu s Listinou základných práv a slobôd najneskôr do 31.12.1991, a teda týmto dňom strácajú účinnosť ustanovenia, ktoré nie sú v súlade s Listinou.

3.8. Žalovaný poukázal na správne závery súdu prvej inštancie, kde sa náležite, zrozumiteľne a racionálne vysporiadal s námietkami žalobcu. Mal za to, že napadnutý rozsudok obsahuje všetky zákonom stanovené náležitosti v zmysle § 220 ods. 2 C.s.p, pričom má obsahovať odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, teda dáva odpovede na tie otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam. V súvislosti s odôvodnením rozhodnutia poukázal na skutočnosť, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre posúdenie veci podstatný význam. Uvedené tvrdenie podporil viacerými rozhodnutiami a to, Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 689/2017, zo dňa 21.11.2017, nálehom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 314/2018, zo dňa 13.11.2018 a tiež Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 8/2018, zo dňa 23.1.2018, Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 145/2011, zo 16.11.2011, Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžo 56/2014, zo dňa 1.7.2015, Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo 12/2019, zo dňa 13.12.2019.

3.9. Záverom žalovaný poukázal na obdobný spor totožných strán sporu, kde Okresný súd Bratislava II. vo veci dňa 30.1.2019 rozhodol, pričom rozsudkom žalobu žalobcu zamietol. O odvolaní žalobcu voči uvedenému rozhodnutiu Okresného súdu Bratislava II. rozhodoval Krajský súd v Bratislave, ktorý dňa 17.9.2019 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, týkajúcej sa veci samej, potvrdil. Uvedené dal súdu na vedomie najmä s apelom na princíp právnej istoty, ktorý znamená, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (napr. sp. zn. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06). Totižto diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej

alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavné neudržateľná (sp. zn. IV. ÚS 209/2010, m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). V naznačenom smere dáva jasné odpovede aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej aplikačnej praxi.

3.10. Na základe vyššie uvedených skutočností a všetkých skutkových a právnych tvrdení uvedených v doterajších podaniach a vyjadreniach navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

4. K predmetnému vyjadreniu žalovaného žalobca uviedol, že z dôvodu neúmernej pracovnej vyťaženia, ako aj s ohľadom na skutočnosť, že argumenty žalovaného sa stále opakujú, pričom nie je ochotný reagovať na podstatu argumentácie ohľadom právneho základu, tak ako je podrobne rozobrať a podanom odvolaní, nebude sa ďalej k tomuto vyjadreniu vyjadrovať.

5. Žalovaný predložil odvolaciemu súdu uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 68/2020, zo dňa 29.6.2021, ktorým najvyšší súd rozhodol o žalobcom podanom dovolaní proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5 Co 166/2019-327, zo dňa 17.9.2019, ktorým dovolanie odmietol ako procesné neprípustné (ďalej ako „Uznesenie Najvyššieho súdu SR“), pričom však, okrem iného uviedol, že považuje odôvodnenie rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave za riadne, dostatočné a správne. Uznesenie Najvyššieho súdu SR predložil za účelom posilnenia doterajšej argumentácie v konaní a tiež s apelom na princíp právnej istoty.

6. Ďalšie vyjadrenia už predložené neboli.

7. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 C.s.p.), túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok verejne vyhlásil dňa 28. júna 2023; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne a právne správny (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

8. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

9. Podľa § 387 ods. 2 C.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. S poukazom na vyššie citované ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p., prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav sa odvolací súd, nezistiac v procesnom postupe súdu prvej inštancie žiadne vady, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi jeho rozsudku, ktorým žalobu žalobcu zamietol. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, ktorého výsledky aj náležite v súlade s § 191 C.s.p. zhodnotil, na skutkové zistenia aplikoval správne právne predpisy, z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver a svoje rozhodnutie aj podrobne a náležite v súlade s § 220 ods. 2 C.s.p. odôvodnil. V odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné. Zaoberal sa podstatnými tvrdeniami sporových strán, vyhodnotil, ktoré nimi tvrdené skutočnosti mal za preukázané a ktoré nie, pričom všetky svoje závery riadne zdôvodnil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil ani právo sporových strán na spravodlivý proces, keďže v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj podrobne vyhodnotil. Vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia bol presvedčivý, jeho rozhodnutie je konzistentné, a jeho argumenty podporujú príslušný záver o potrebe

zamietnutia žaloby. S odôvodnením rozhodnutia súdom prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.).

11. Žalobca sa v prejednávanej veci domáhal náhrady za nútené obmedzenie vlastníckeho práva žalovaným za obdobie od 1.8.2017 do 5.1.2019, vychádzajúc z ustanovenia článku 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL 42/2015, zo dňa 12.10.2016. Žalovaný v konaní namietal právny základ ako aj výšku uplatneného nároku. Poukázal na to, že v prvej polovici roku 1998 umiestnil na dotknutých pozemkoch zariadenie protikoróznej ochrany, ktorá skutková okolnosť určuje právny rámec aplikovaných noriem, podľa ktorých sa má posudzovať vznik zákonných vecných bremien či obmedzenie vlastníckych práv k nehnuteľnostiam.

12. Podľa § 22 ods. 1 zákona č. 79/1957 Zb. energetickým podnikom prislúcha oprávnenie: a) stavať a prevádzkať na cudzích nehnuteľnostiach v rozsahu vyplývajúcom z povolenej stavby elektrické vedenie, ako i malé stanice do rozlohy 30 m², s príslušenstvom (ďalej len "vedenie"), najmä zriaďovať na nehnuteľnostiach podperné body, prepnúť nehnuteľnosti vodičmi a umiestňovať v nich vedenie; b) vstupovať a vchádzať s vozidlami pri stavbe, prevádzke, opravách, zmenách alebo pri odstraňovaní vedenia na príchodové a príchodové cudzie nehnuteľnosti, ktoré sú vedením priamo dotknuté; c) odstraňovať a okliešňovať stromovie prekážajúce vedeniu (§ 23 a § 24).

13. Podľa § 22 ods. 2 zákona č. 79/1957 Zb. za výkon oprávnení uvedených v predchádzajúcom odseku nie sú energetické podniky povinné poskytovať náhradu. Ak je však vlastníkom alebo užívateľom nehnuteľností, ktorá nie je v štátnom socialistickom vlastníctve, zariadením vedenia podstatne obmedzený v užívaní nehnuteľností, môže žiadať u orgánu, ktorý je podľa predpisov o povoľovaní stavieb kompetentný pre povolenie stavby energetického diela (ďalej len „povoľujúci orgán“), aby mu energetický podnik poskytol primeranú jednorazovú náhradu; žiadosť musí byť pod stratou nároku podaná do troch mesiacov odo dňa, keď sa dielo uviedlo do trvalej prevádzky (užívania).

14. Odvolací súd poukazuje na to, že v prejednávanej veci nebola medzi stranami sporná skutková okolnosť, že predmetné zariadenie bolo na pozemkoch žalobcu vybudované v prvej polovici roku 1998, kedy ešte žalobca nebol vlastníkom pozemkov. Ako správne konštatoval súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia (bod 15.), žalobca v konaní ani netvrdil, že niektorú z nehnuteľností zapísaných na liste vlastníctva č. XXXX, pre obec H., k. ú. M., nadobudol na základe P. XXXX/XX-XX/XX. Oprávnenie plynárenských podnikov umiestňovať na cudzích pozemkoch plynárenské zariadenia, ako aj ochranné pásma plynárenských zariadení vyplývali zo zákona č. 67/1960 Zb., pričom pokiaľ ide o úpravu vecných bremien a o náhradu škody odkazoval tento zákon na úpravu obsiahnutú v zákone č. 79/1957 Zb. Vychádzajúc zo zásady, že režim právneho vzťahu sa riadi podľa právnych predpisov, ktoré boli platné ku dňu ich vzniku, určenie obsahu a rozsahu oprávnení žalovaného bolo treba posúdiť podľa zákona č. 79/1957 Zb., ktorý bol účinný do 1. 7. 1998. Oprávnenia energetických podnikov a tomu zodpovedajúce obmedzenia vlastníckeho práva podľa zákona č. 79/1957 Zb. boli tzv. zákonnými vecnými bremenami, ktoré pôsobili automaticky ex officio.

15. Z hľadiska právnej istoty považuje odvolací súd poukázať na to, že obdobnú právne vec, medzi totožnými stranami sporu, na rovnakom skutkovom a právnom základe, avšak vo veci uplatnenej náhrady za nútené obmedzenie vlastníckeho práva za iné obdobie, prejednával tunajší súd vo veci vedenej pod sp. zn. 5 Co 166/2019. V uvedenej veci odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým tento zamietol žalobu žalobcu vo veci nároku na náhradu za nútené obmedzenie vlastníckeho práva (totožné pozemky ako v prejednávanej veci) za obdobie od 1.8.2014 do 31.7.2017 vo výške 87.551,23 €. O dovolaní žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 29.6.2021, sp. zn. 2 Cdo 68/2020, rozhodol tak, že dovolanie žalobcu odmietol.

16. V prejednávanej veci je zároveň potrebné poukázať (obdobne ako tunajší súd v rozhodnutí sp. zn. 5 Co 166/2019) na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 21.12.2009, sp. zn. 4 Cdo 89/2008, podľa ktorého: „Pre posúdenie uplatneného nároku bolo rozhodujúce, či právna úprava jeho priznanie v žalovanej forme (ako opakujúce plnenie) umožňuje. Právny záver odvolacieho súdu, podľa ktorého v prejednávanej veci nárok na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva vecným bremenom ako opakujúce plnenie (rentu) nemožno priznať, považuje dovolací súd za správny a zodpovedajúci zistenému skutkovému stavu. Na doplnenie však považuje za potrebné uviesť, že ak by zákony, týkajúce sa odvetvia energetiky, priznávajúce oprávnenia k cudzím nehnuteľnostiam v prospech

vlastníkov a prevádzkovateľov energetických zariadení (napr. oprávnenie stavať na cudzích nehnuteľnostiach stavby elektrického vedenia, odstraňovať stromy a pod.) a ukladajúce vlastníkom nehnuteľnosti povinnosť strpieť výkon týchto oprávnení, t.j. upravujúce tzv. zákonné vecné bremená (zákonné obmedzenia vlastníckeho práva) neriešili zároveň poskytovanie náhrad za vzniklé zákonné vecné bremená, bolo by možné odvodiť poskytnutie týchto náhrad priamo z Čl. 20 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, resp. aj z § 128 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorý je však len zopakovaním obsahu uvedenej ústavnej normy. K správnej aplikácii a interpretácii ustanovenia § 128 Obč. zákonníka treba uviesť, že odsek 1 tejto právnej normy upravuje podmienky dočasného (prechodného) obmedzenia vlastníckeho práva spočívajúce v použití vecí vlastníka, zatiaľ čo odsek 2 sa týka trvalých obmedzení vlastníckeho práva. Kritériá vyplývajúce z odseku 1 o podmienkach obmedzenia vlastníctva na nevyhnutnú dobu a v nevyhnutnej miere sa netýkajú zákonných vecných bremien ako trvalých obmedzení vlastníckeho práva, preto na rozhodovanie o náhrade za tieto trvalé obmedzenia nie sú použiteľné. Pri nedostatku inej právnej úpravy by právo na náhradu za vzniklé zákonné vecné bremená bolo možné odvodiť aj zo všeobecne uznávaných právnych princípov, ako príkazov na ochranu základných práv a slobôd, teda aj základného práva vlastníť a užívať majetok. Pokiaľ tieto špeciálne predpisy, na základe ktorých vznikli zákonné vecné bremená, otázku náhrad a s tým spojené obmedzenie vlastníckeho práva upravujú, treba podmienky vzniku a zániku práva na náhradu, ako aj formu a spôsob náhrady posudzovať podľa v nich obsiahnutej hmotnoprávnej úpravy. Pri aplikácii tejto úpravy treba rešpektovať zásadu pravej retroaktivity, z ktorej vyplýva, že vznik právnych vzťahov a nároky z nich vzniknuté pred účinnosťou novej právnej úpravy sa zásadne posudzujú podľa platnej právnej úpravy platnej v dobe ich vzniku. V preskúmvanej veci to potom znamená, že ak došlo k vzniku vecného bremena za účinnosti elektrizačného zákona (§ 22 ods. 1), nárok na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva, bolo potrebné posudzovať podľa tohto zákona. Pretože tento zákon umožňoval priznanie takejto náhrady len ako jednorazovej, neprichádzalo do úvahy jej priznanie ako opakujúceho plnenia za konkrétne vymedzenú dobu. V zmysle § 22 ods. 2 tohto zákona vlastník nehnuteľnosti, ktorý bol zriadením vecného bremena podstatne obmedzený v užívaní nehnuteľnosti mohol žiadať, aby mu energetický podnik poskytol primeranú jednorazovú náhradu, pričom žiadosť musela byť pod stratou nároku podaná do 3 mesiacov odo dňa, keď sa energetické dielo uviedlo do prevádzky (užívania). Náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva v súvislosti so vznikom vecných bremien v odvetví energetiky bola aj v nasledujúcich právnych úpravách (v zákone o energetike a v platnom zákone o energetike) koncipovaná ako náhrada jednorazová, splatná v zákonom stanovených lehotách tomu, kto bol vlastníkom nehnuteľnosti, na ktorej zriaďované vecné bremeno viazne. Uvedené úpravy v prechodných ustanoveniach (§ 42 ods. 2 zákona o energetike a § 69 ods. 10 platného zákona o energetike) deklarovali zachovanie statusu quo ante v obmedzení užívacieho práva vlastníkov nehnuteľností dotknutých výkonom oprávnení energetických podnikov (resp. ďalších subjektov oprávnených z vecného bremena), ktoré vznikli pred účinnosťou týchto predpisov. Nezakladali však nárok na náhradu za obmedzenia vzniknuté pred ich účinnosťou, teda neobnovili zaniknuté nároky na primeranú jednorazovú náhradu za obmedzenie užívacieho práva vlastníkov pozemkov. Skutočnosť, že zákonodarca nezvolil v tejto otázke reštitučný prístup, nemala za následok protiústavnosť týchto predpisov (porovnaj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 28/05 z 28. septembra 2005, publikované v Zbierke náleзов a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky ročník 2005 pod č. 49/2005). V súvislosti so vznikom vecného bremena podľa elektrizačného zákona dovolací súd poznamenáva, že v zmysle záverečného ustanovenia § 34 tohto predpisu vznikli jeho účinnosťou, t. j. dňom 1.1.1958 vecné bremená (oprávnenia a povinnosti podľa § 22 až 26) i v prospech elektrických vedení v správe energetických podnikov, ktoré boli zriadené pred dňom účinnosti tohto zákona. Inak aj v zmysle zákona č. 438/1919 Sb. o štátnej podpore pri začatí sústavnej elektrizácie (účinného od 1.1.1919 a zrušeného dňom 1.1.1958 elektrizačným zákonom), držiteľ vecného práva zaťažný zriadenou služobnosťou v prospech elektrických podnikov, musel nárok na odškodné za služobnosť (ktoré bolo možné priznať len raz a navždy, alebo pri opakovaných majetkových ujmach aj ako ročnú rentu) uplatniť na riadnom súde do roka odo dňa, keď sa o škode (ujme) dozvedel. Právny zámer o nemožnosti priznať náhradu za zákonné vecné bremeno, ak tento nárok podľa elektrizačného zákona zanikol, alebo ak vo forme opakujúceho sa plnenia (renty) ani nevznikol, však neznamená úplnú bezplatnosť obmedzení vlastníckeho práva vyplývajúcich z vecného bremena. Na existujúce práva a povinnosti zo zriadeného vecného bremena sa treba pozerať podľa zásady nepravej retroaktivity. To znamená, že nevyplývajú z právnej úpravy, na základe ktorej vznikli, ale zo súčasnej zákonnej úpravy zákonných vecných bremien. Vecné bremená zriadené na základe zákona (teda nielen podľa spomínaných energetických zákonov) majú špecifický režim upravený verejnoprávnymi predpismi, na základe ktorých boli zriadené. Aj keď majú nesporný

verejnoprávny prvok daný spôsobom ich vzniku a účelom, ktorému slúžia, nemožno prehliadať, že majú aj významný prvok súkromnoprávny. Občianske právo definuje vecné bremeno ako právo niekoho iného než vlastníka veci, ktorého obmedzuje tak, že je povinný niečo trpieť, niečo sa zdržať, alebo niečo konať. Takzvané zákonné vecné bremená tento charakter majú tiež. Ich režim nie je ale celkom totožný s režimom zmluvných vecných bremien, lebo sa riadi špeciálnou úpravou právnych predpisov, ktoré upravujú činnosti, na ktorých prevádzkovanie vznikli. Nejde ale o úpravu komplexnú, ktorá by vylučovala použitie všeobecnej úpravy občianskeho práva o vecných bremenách. Preto pokiaľ tieto špeciálne predpisy nemajú zvláštnu úpravu, riadi sa ich režim všeobecnou občianskoprávnou úpravou. To potom znamená, že ak špeciálne predpisy zákonných vecných bremien neupravujú náhrady súvisiace s ich výkonom, treba použiť úpravu súkromnoprávnu. Z ustanovenia § 151n ods. 3 Občianskeho zákonníka vyplýva, že nositeľ oprávnení z vecného bremena je povinný znášať primerané náklady na zachovanie (údržbu) veci zaťaženej vecným bremenom a na jej opravy. Zásadne teda nemožno užívať vecné bremeno celkom bezplatne, ale za odplatu, ktorá zahŕňa výdavky spojené so zachovaním veci a s jej opravami (porovnaj nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. PL. ÚS 25/04 z 25. januára 2005, publikovaný v Zbierke nálezov a uznesení, zväzok 36, ročník 2005 - I. diel, pod č. 14, dostupný aj na <http://nalus.usoud.cz>). V preskúmvanej veci však aplikácia § 151n ods. 3 Občianskeho zákonníka neprichádzala do úvahy, pretože nárok vyplývajúci z tohto ustanovenia (vychádzajúc zo skutkových okolností vymedzených v žalobe), sa predmetom konania nestal. Vo vzťahu k uplatnenému nároku boli právne nevýznamné aj námietky týkajúce sa možnosti realizácie prekládky elektrického vedenia, jej nákladov a ich znášania, pretože išlo o otázky týkajúce sa prípadných iných nárokov, ktoré neboli predmetom konania a na obsah vecného bremena nemali priamy vplyv“.

17. K otázke, či existuje povinnosť poskytnúť náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva podľa Čl. 11 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd v prípade, že k obmedzeniu došlo pred účinnosťou Listiny a vlastník nemohol v rozhodnej dobe o náhradu požiadať, je treba zdôrazniť, že Najvyšší súd Slovenskej republiky vo vyššie citovanom rozhodnutí sp. zn. 4 Cdo 89/2008 zo dňa 21.12.2009, vo vzťahu k prechodným ustanoveniam, ktoré zachovávajú obmedzenia vzniknuté podľa predchádzajúcich predpisov uviedol, že „uvedené úpravy v prechodných ustanoveniach ...deklarovali zachovanie statusu quo ante v obmedzení užívacieho práva vlastníkov nehnuteľností dotknutých výkonom oprávnení energetických podnikov (resp. ďalších subjektov oprávnených z vecného bremena), ktoré vznikli pred účinnosťou týchto predpisov. Nezakladali však nárok na náhradu za obmedzenia vzniknuté pred ich účinnosťou, teda neobnovili „zaniknuté“ nároky na primeranú jednorazovú náhradu za obmedzenie užívacieho práva vlastníkov pozemkov. Skutočnosť, že zákonodarca nezvolil v tejto otázke reštitučný prístup, nemala za následok protiústavnosť týchto predpisov (porovnaj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 28/05 z 28. septembra 2005, publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky ročník 2005 pod č. 49/2005)“.

18. Ako vyplýva z ustanovenia § 22 ods. 2 zákona č. 79/1957 Zb. vlastní nehnuteľnosti, ktorý bol zriadením vecného bremena podstatne obmedzený v užívaní nehnuteľnosti mohol žiadať, aby mu energetický podnik poskytol primeranú jednorazovú náhradu, pričom žiadosť musela byť pod stratou nároku podaná do troch mesiacov odo dňa, keď sa energetické dielo uviedlo do prevádzky (užívania). Z uvedeného vyplýva, že nárok na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva si mohol uplatniť ten vlastník zaťaženého pozemku, ktorý túto nehnuteľnosť vlastnil v čase vzniku vecného bremena, v zákonom určenej lehote, po jej uplynutí nárok zaniká. Nie je preto možné, aby žalobca ako ďalší nadobúdateľ už zaťaženého pozemku existujúcim vecným bremenom sa mohol úspešne domáhať finančnej náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva (v konaní nebolo sporné, že dotknuté nehnuteľnosti žalobca nadobudol v rokoch 2002 a neskôr). Požiadavka náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva žalobcu je tak celkom nedôvodná.

19. Otázkou, či existuje povinnosť poskytnúť náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva podľa Čl. 11 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd v prípade, že k obmedzeniu došlo pred účinnosťou Listiny a vlastník nemohol v rozhodnej dobe o náhradu požiadať, sa zaoberal aj Najvyšší súd Českej republiky v rozsudku zo dňa 10.3.2003, sp. zn. 22 Cdo 2093/2001, v ktorom konštatoval, že v takomto prípade povinnosť poskytnúť náhradu nie je, právo na náhradu za obmedzenie vzniknuté pred dňom účinnosti Listiny by musel založiť špeciálny právny predpis. Podľa citovaného rozhodnutia „Možno argumentovať aj tým, že pokiaľ pred nadobudnutím účinnosti Listiny došlo k odňatiu vlastníckeho práva, možno jeho obnovenie (reštitúciu) alebo poskytnutie náhrady požadovať len vtedy, ak tak stanoví špeciálny predpis (tzv. reštitučné zákony). V takom prípade nemožno požadovať reštitúciu práva,

prípadne poskytnutie náhrady len s odkazom na Čl. 11 ods. 4 Listiny. To, čo platí pre úplné odňatie vlastníckeho práva, platí tým skôr pre jeho obmedzenie. Pokiaľ teda pred nadobudnutím účinnosti Listiny bolo na základe vtedy platného právneho predpisu právo vlastníka obmedzené, možno náhradu za toto obmedzenie poskytnúť len za podmienok stanovených právnymi predpismi, účinnými ku dňu obmedzenia, ak neustanoví špeciálny právny predpis inak.“

20. Odvolací súd považuje za potrebné poukázať aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.2.2017, sp. zn. III. ÚS 149/2017, ktorým ústavný súd odmietol sťažnosť, ktorou sa sťažovateľ domáhal vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jeho základného práva vlastníť majetok podľa Čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a Čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na súdnu ochranu podľa Čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a Čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa Čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa Čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 Co 53/2015-264, zo dňa 26.5.2016. V uvedenej veci odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým tento zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal nájomného za pozemky v jeho vlastníctve, na ktorých je vybudovaná časť horúčvodného potrubia zabezpečujúceho dodávku tepla a teplej vody pre študentské internáty. Dôvodom zamietnutia žaloby bola skutočnosť, že k vzniku vecného bremena došlo za účinnosti zákona ž. 79/1957 Zb. (§ 22 ods. 1), lehota na uplatnenie jednorazovej náhrady uplynula a došlo tak k zániku nároku. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol: „Pokiaľ sa navrhovateľ v súčasnosti domáha voči odporcovi náhrady za pretrvávajúce obmedzenie jeho vlastníckeho práva, odvolací súd zhodne so záverom súdu prvého stupňa z hľadiska právnej kvalifikácie – či už titulom náhrady za vecné bremeno ako opakujúcej sa dávky, alebo titulom bezdôvodného obohatenia, alebo vo výške obvyklého nájomného – považuje nároky vo forme náhrady za pretrvávajúce (pokračujúce) obmedzovanie jeho vlastníckeho práva k spornej parcele za nároky, ktoré nemajú oporu v zákone, keďže v skutkovom a právnom rámci charakterizujúcom prejednávajúcu vec sa navrhovateľ nemôže domáhať náhrady za výkon práv, ktoré oprávneným subjektom vyplývajú z právneho vzťahu založeného § 22 Elektrizáčného zákona. Daná problematika bola už judikatúrou bohato riešená, napr. v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14. apríla 2016, sp. zn. 3 Cdo 49/2014, v rozsudku z 24. marca 2015 sp. zn. 7 Cdo 26/2014, v ktorých najvyšší súd konštatoval, že vecné bremeno okrem toho, že môže vzniknúť písomnou zmluvou, na základe závetu, rozhodnutím súdu, môže vzniknúť aj priamo zo zákona. Zákonom zriadené vecné bremeno je vlastník povinný rešpektovať v nevyhnutnej miere a rozsahu a za obmedzenie svojho vlastníckeho práva má právo žiadať náhradu. V prípade vecných bremien zriaďovaných priamo zo zákona ide vo svojej podstate o určitý druh verejnoprávneho obmedzenia vlastníka nehnuteľnosti. Toto obmedzenie vlastníckych práv je výrazom prevahy verejného záujmu nad záujmom jednotlivca bez toho, aby toto zasahovanie bolo podmienené súhlasom zo strany dotknutého vlastníka. Vecné bremená zriadené ex lege majú špecifický režim, upravený verejnoprávnymi predpismi, na základe ktorých boli zriadené. Zároveň však majú aj súkromnoprávny prvok. Vecné bremeno totiž charakterizuje občianske právo ako právo niekoho iného než vlastníka veci, ktorého obmedzuje tak, že je povinný niečo trpieť, niečoho sa zdržať alebo niečo konať. Tzv. zákonné vecné bremená tento charakter majú tiež. Ich režim nie je úplne totožný s režimom zmluvných vecných bremien, pretože sa riadia špeciálnou úpravou právnych predpisov, avšak nejde o komplexnú úpravu, ktorá by vylučovala použitie všeobecnej úpravy občianskeho práva o vecných bremenách. Ak tieto špeciálne predpisy nemajú zvláštnu úpravu, riadi sa ich režim všeobecnou úpravou občianskoprávnou. Finančná náhrada za zriadenie vecného bremena je majetkovým právom osoby, ktorá je povinným subjektom z vecného bremena. Predmetné vecné bremeno vzniká „in rem“, vzťahuje sa na každého vlastníka zaťaženého pozemku bez ohľadu na spôsob zmeny vlastníctva. Nemožno teda jeho vznik posudzovať samostatne v prípade každého nového vlastníka zaťaženého pozemku. Finančná náhrada za vznik vecného bremena je jednorazová; nemá charakter opakovaného plnenia. Je nelogické, aby pri každej zmene vlastníka mal nový majiteľ zaťaženého pozemku nový nárok na finančnú náhradu za už vzniknuté vecné bremeno. K obmedzeniu vlastníka takého pozemku došlo jednorazovo a sledovalo cieľ predísť možnosti, že vzťah vlastníka pozemku a vlastníka stavby zostane neupravený (v tom zmysle, že vlastník stavby nebude mať titul na užívanie pozemku). Najvyšší súd danú problematiku uzavrel, že bez ohľadu na to, či vlastník pozemku, ktorému vzniklo právo na jednorazovú náhradu za vecné bremeno vzniknuté ex lege túto náhradu uplatnil alebo neuplatnil, resp. či mu náhrada bola alebo nebola vyplatená, súčasnému vlastníkovi tohto pozemku (bez ohľadu na to, kto ním je) nepatrí právo na nejakú ďalšiu náhradu za pretrvávajúce obmedzenie jeho vlastníckeho

práva. Podstatu predmetného názoru považoval za „ústavne udržateľný“ aj ústavný súd v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 227/2012. Ani ďalšie rozhodnutia ústavného súdu vydané vo veciach, v ktorých posudzoval ústavnosť rozhodnutí založených na obdobných záveroch (sp. zn. I. ÚS 474/2013, IV. ÚS 227/2012, I. ÚS 1/2012, II. ÚS 506/2011), na tom nič nezmenili.“ Ústavný súd v odôvodnení uznesenia, ktorým odmietol sťažnosť sťažovateľa uviedol, že po oboznámení sa s odôvodnením rozsudku krajského súdu dospel k názoru, že „obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov vychádzajúcich a nadväzujúcich na prvostupňové konanie, a nezistil, že by tieto závery krajského súdu vzhľadom na jeho právomoci (kompetencie) v odvolacom konaní boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku sa ústavný súd presvedčil, že krajský súd sa odvolacími námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. Krajský súd vo svojom rozhodnutí zohľadnil nielen relevantnú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ale aj ústavného súdu. Osobitne taktiež zdôraznil, že „náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva v súvislosti so vznikom vecných bremien v odvetví energetiky bola aj v nasledujúcich právnych úpravách (v zákone o energetike a v platnom zákone o energetike) koncipovaná ako náhrada jednorazová, splatná v zákonom stanovených lehotách tomu, kto bol vlastníkom nehnuteľnosti, na ktorej zriaďované vecné bremeno viazne. Právne úpravy v prechodných ustanoveniach (§ 42 ods. 2 zákona o energetike a § 69 ods. 10 zákona o energetike) deklarovali zachovanie statusu quo ante v obmedzení užívacieho práva vlastníkov nehnuteľností dotknutých výkonom oprávnení energetických podnikov (resp. ďalších subjektov oprávnených z vecného bremena), ktoré vznikli pred účinnosťou týchto predpisov. Nezakladali však nárok na náhradu za obmedzenia vzniknuté pred ich účinnosťou, teda neobnovili „zaniknuté“ nároky na primeranú jednorazovú náhradu za obmedzenie užívacieho práva vlastníkov pozemkov. Skutočnosť, že zákonodarcu nezvolil v tejto otázke reštitučný prístup, nemala za následok protiústavnosť týchto predpisov.“ Ústavný súd v odôvodnení ďalej uviedol, že „Na tomto závere ústavného súdu nemení nič ani jeho nález sp. zn. PL. ÚS 42/2015 z 12. októbra 2016, ktorým bolo v bode 1 vyslovené, že „ustanovenia § 10 ods. 5 druhá, tretia a štvrtá veta, § 10 ods. 9, § 10 ods. 10 prvá a tretia veta a § 10 ods. 12 prvá, druhá a štvrtá veta zákona č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike v znení neskorších predpisov v rozsahu, v akom sa v týchto ustanoveniach používa slovo „jednorazová“ v slovnom spojení „primeraná jednorazová náhrada“ nie sú v súlade s Čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a s Čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

21. Odvolací súd záverom uvádza, že žalobca v odvolaní iba opakuje skutočnosti, ktoré uvádzal už v konaní pred prvoinštančným súdom a ktoré tento súd dostatočne zohľadnil pri rozhodovaní vo veci samej, námietky žalobcu nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti, z hľadiska jeho vecnej správnosti, potvrdil, podľa § 387 ods. 1 C.s.p., stotožňujúc sa s jeho dôvodmi v zmysle § 387 ods. 2 C.s.p.

22. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie, v rozhodnutí vo veci samej, nerozhodol o zamietnutí návrhu na prerušenie konania (§ 162 ods. 3 C.s.p.), predneseného žalobcom na pojednávaní dňa 29.5.2020, ktorý navrhol prerušiť konanie do skončenia dovolacieho konania vo veci vedenej pod sp. zn. 7 C 48/2017. Dôvod, pre ktorý návrhu žalobcu na prerušenie konania nevyhovelo, uviedol v bode 18. odôvodnenia rozhodnutia, podľa ktorého odôvodnenia konanie vedené pod sp. zn. 7 C 48/2017 je samostatným konaním, v ktorom sa nerieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu. Odvolací súd zastáva názor, že postup súdu prvej inštancie, keď v rozhodnutí vo veci samej nerozhodol o návrhu na prerušenie konania, nemá vplyv na vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, pričom žalobca uvedenú skutočnosť v odvolaní ani nenamietal.

23. Odvolací súd potvrdil ako vecne a právne správny aj výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým tento priznal v konaní procesne úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, postupom podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p.

24. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 C.s.p. a v odvolacom konaní úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

25. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 393 ods. 2 veta druhá Civilného sporového poriadku v spojení s § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).